

EDWIN OUDSHOORN

De Nederlandse ontwerper Edwin Oudshoorn (35) is een vakman in hart en nieren. Met zijn romantische couturistukken, die volledig uit handwerk bestaan en veelal worden gekenmerkt door duizenden pailletten, vertelt hij zijn verhaal. Ambacht speelt hierbij een ontzettend belangrijke rol. Fashion Cult sprak met deze ontwerper in zijn showroom in hartje Amsterdam.

Heb je altijd al de droom gehad om in de mode-industrie te belanden?

Edwin: 'Mijn interesse in mode is er altijd geweest. Op jonge leeftijd was ik al bezig met het vermaken van poppekleertjes. Mijn eerste naaimachine kreeg ik van mijn ouders toen ik acht jaar was. Het was dus ook geen verrassing dat ik na mijn HAVO-diploma aan de modeacademie Montaigne in Amsterdam heb gestudeerd. Als 17-jarige jongen uit Lisse kwam ik voor het eerst in de grote stad en ging er een wereld voor me open. Ik kwam met mensen in contact die hetzelfde leuk vonden als ik. Het was een fantastische tijd. Maar ik liet mijn studie versloffen. Het was te kunstzinnig voor mij en ik was teveel met de wereld er omheen bezig. Na een jaar stopte ik en besloot ik aan de modevakschool in Den Haag bij het ambacht te beginnen. Ik had echter aan Amsterdam geproefd en miste dat wereldje. Daarom besloot ik om er een visagie opleiding bij House of Orange bij te gaan doen. Dit bleek ik leuker te vinden dan de modevakschool, dus stopte ik ook na een jaar met mijn opleiding in Den Haag om vervolgens als freelance visagist aan de slag te gaan in het wereldje van John Kattenberg. Na een jaar freelancen maakte ik de keuze om naar de Kunstacademie in Arnhem te gaan. Deze opleiding maakte ik wel af.'

Wat heeft de academie in Arnhem je gebracht?

Het is goed geweest dat ik hier pas op latere leeftijd naar toe ging in plaats van op mijn 17e. Ik had zoveel contacten in het wereldje opgedaan, dat ik vóór mijn tijd in Arnhem al volop meehielp met fotoshoots. Maar dit voortraject bleek ik nodig te hebben om op de academie mijn 'eigen ik' te vinden. Ik leerde op een andere manier naar mode te kijken, vooral wat betreft de patronen en het mouleren van kleding om een lichaam. Ik bekeek kleding vanuit een bepaalde constructie en dat doe ik nog steeds. Ik leerde om neer te zetten wat ik zelf wilde, ook als anderen twijfelden. Zodra je kunt vertellen waar je collectie over gaat en dat plaatje komt van A tot Z overeen, dan klopt het. Of het je smaak is of niet. Ik ondervond het belang om anderen te overtuigen van waar ik in geloof. Tijdens je opleiding moet je alles van te voren uitleggen, voordat je je einddoel kunt bereiken. Je leert om met anderen te delen waarover je werk gaat. Heel belangrijk, want alleen ga je het nooit redden. Dat zie je bijvoorbeeld bij een show, waarbij zoveel facetten bij elkaar komen die samen één kloppend beeld moeten opleveren. Dat kan alleen als je in staat bent om je ideeën te delen met degenen waarmee je samenwerkt en dit goed weet te communiceren.

Is je stage een belangrijke leerschool geweest?

In het derde jaar liep ik een halfjaar stage bij Édith & Raphaël in Parijs. Ik wilde namelijk niet naar een groot bedrijf, maar naar een klein en onbekend merk, om niet één van de velen te zijn en ergens achterin het atelier te worden neergezet. Bij Édith & Raphaël zat ik met twee creatieve mensen in hun huiskamer, wat hun atelier was. Ik kwam met hen in contact nadat ik in een magazine een serie van hen had gezien. De hele collectie en achterwand waren gemaakt van roze, Frans toilet papier. Het had helemaal niks te maken met mode of met verkoop, maar ik vond het ontzettend grappig en creatief. Dit was hun idee, dus gingen ze daarmee aan de slag. Ik leerde bij hen om lak te hebben aan alles en dat het niet uitmaakt welke ideeën je hebt. Als je erin gelooft, moet je ervoor gaan! Ongeacht wat een ander ervan zegt. Tijdens mijn afstuderen realiseerde ik me dan ook dat ik moest gaan voor hetgeen waarin ik geloofde en er hierbij wel voor moest zorgen dat het totale beeld klopte. Iedereen koos voor showmuziek met een beat, terwijl ik koos voor 'Het Dorp' van Wim Sonneveld. Mijn collectie heette 'Het Dorp' waarbij alle kneuterigheid en schoonheid daarvan tot uiting kwam. Het ging over het jongetje van 17 jaar uit Lisse. Het was belangrijk dat ik dit verhaal goed wist te vertellen en neer te zetten. Dat is inmiddels 11 jaar geleden en nog steeds werk ik op die manier, met een sterk verhaal achter iedere collectie.

Hoe verliep je loopbaan vervolgens na je afstuderen?

Toen ik van de academie af kwam, schreef ik samen met een vriendin het project Jut en Jul. We hadden net onze studie afgerond en moesten nu op eigen benen staan en een netwerk zien op te bouwen. We besloten om dit letterlijk te gaan doen. Voor vier maanden gingen we naar Berlijn, gewapend met naaimachines en huidkleurige stoffen. Als Jut en Jul liepen we in onze huidkleurige pakken, dus voor het oog naakt, over straat. Wekelijks maakten we met de invloeden die we in die week hadden opgedaan een nieuwe outfit voor onszelf. We ontmoetten in die periode veel mensen en onze kleding werd steeds meer punk. Het was een heel leuk en succesvol project. Toen ik echter hoorde dat ik was genomineerd voor de Frans Molenaar Coutureprijs 2005, ben ik terug naar Nederland gegaan. Ik won de prijs en stond in alle kranten. Hieruit vloeide voort dat ik werd gebeld door Amsterdam Fashion Week met de vraag of ik mijn collectie wilde showen. Met het prijzengeld van de Coutureprijs kon ik een nieuwe collectie maken wat resulteerde in 'Doodsgevoel'. Ik kreeg hiermee veel aandacht in de media en werd gebeld door het Rijksmuseum, waar mijn collectie vervolgens werd geëxposeerd. Daarna is het balletje snel gaan rollen.

Waar staat de collectie van Edwin Oudshoorn voor? Wat is kenmerkend?

Mijn werk heeft altijd te maken met ambacht en nostalgie. Het mooie aan nostalgie is, vind ik, dat je gelukkige herinneringen hebt aan iets wat is geweest, maar dat is, aan de andere kant ook weer treurig. Die weemoed spreekt me aan. Je kunt je vinger er niet op leggen of iets nu vrolijk of treurig is. Dat contrast tussen emoties en ook tussen leven en dood vind ik heel interessant. In mijn collectie zal je nooit

kleuren als knalgeel of -roze terugvinden. Ik gebruik okergeel en oudroze. Toch ook vrolijk, maar het heeft iets 'ouds'. Ik zoek altijd naar vergrijsde kleuren. Wanneer ik mensen meeneem in mijn wereld zien ze het al gauw als een sprookje. Dat komt, denk ik, omdat ik enorm met theater bezig ben en mijn collectie op een verhalende manier wil presenteren. Bij mijn laatste show waren veel mensen geroerd en sommigen zelfs in tranen. We beginnen met de muziek, bedenken daarbij een set, zoeken hier een model bij en vervolgens alles eromheen, zoals het licht en eventueel rook. Iedere set heeft zijn eigen muziek en de achtergrond verandert mee. Alles is op elkaar afgestemd en komt samen. Dat vind ik het leukste om te doen, daar werk ik voor. Voor mij gaat couture namelijk echt over het vertellen van een verhaal. Op de laatste rij moet men nog enthousiast zijn over de show, maar wanneer je inzoomt op de kleding, moet men ook verwonderd zijn door het ambacht. Ik heb zo'n show nodig om mijn collectie te kunnen maken.

Wie is de doelgroep?

Ik richt me niet op een bepaalde vrouw, maar trek deze aan. Ik begeef me in een nichemarkt. Vaak zijn het cliënten die zich in de kunstwereld begeven en daarnaast kleeft ik veel BN'ers. Ik vind het fantastisch als dingen samenkomen en ik bijvoorbeeld iets kan toevoegen aan het karakter of het talent van iemand anders. Het is fijn dat ik door mijn werk met mensen in aanraking kom die op een heel ander vlak ontzettend veel talent hebben, zoals actrices en muzikanten. Verder maken bruidsjurken een belangrijk onderdeel uit van mijn collectie. Men is bereid om voor deze gelegenheid wat meer geld uit te geven. Een ontzettende eer en heel leuk, maar ook lastig, want iemand droomt al jarenlang over een bepaalde jurk en deze moet dan ook perfect zijn. Leuk is dat deze bruiden vervolgens bij me terug komen om ook andere collectie aan te schaffen.

Wie zou je graag eens in één van je ontwerpen zien?

Ik zou graag internationaal willen gaan en mijn jurk bij het Met Ball willen zien. Ik doe waarin ik geloof en blijf mijn eigen ding doen. Je weet vervolgens nooit hoe het balletje rolt. Het zou leuk zijn als mijn collectie ergens wordt opgepikt.

Weleens nagedacht over een Prêt à Porter collectie?

Op dit moment maak ik alles op maat. 40% van mijn klanten komt uit het buitenland, maar alle jurken worden hier met de hand gemaakt en dit loopt altijd via mijzelf. De afspraken zijn één op één. Ik ben nu bezig met een classic lijn die wat laagdrempeliger zal worden om ook een andere doelgroep te trekken. Hierin zitten geen korsetjurken, waar drie maanden borduurwerk in zit. Ik heb gekeken hoe de prints en dergelijke vertaald kunnen worden naar meer commerciële items. Ik vind het namelijk heel leuk dat de mensen die van mijn werk houden, het ook kunnen dragen.

Je hebt in diverse musea geëxposeerd. Zie je jouw collectie als mode of kunst?

Een beeld creëren met een bepaald ambacht en hiermee een verhaal vertellen, kan als kunst worden gezien. Als men dat niet vindt, is het ook prima. Ik vind dat het afhankelijk is van allerlei factoren. Ik wil graag een verhaal vertellen, maar daarnaast wel een draagbare jurk maken. Door de manier waarop ik mijn collectie presenter, met theater en show, waarbij het ook gaat om muziek en visagie, komt men een soort droomwereld binnen. Dat kun je kunst noemen, of entertainment. Maar ik denk dat als je een mooie jurk maakt met een passend verhaal, het ambacht dat hier achter zit al voor een deel kunst te noemen is. Voor mij hoeft een item niet altijd ondraagbaar te zijn om als kunst te worden gezien. Op dit gebied heeft het zeker een jaar of vijf geduurd eer ik me had los gewurmd van de academie, waar ik het best moeilijk vond dat mijn werk altijd ergens over moest gaan. Het heeft tijd gekost om wat dit aspect betreft mijn plekje te vinden. Als je mijn werk ontleedt, is alles gewoon draagbaar. En dat is ook de manier waarop ik mijn collecties ontwerp.

Ooit nagedacht over een herencollectie?

In het verleden heb ik herencollectie gemaakt, maar het is niet mijn ding. Het is een andere manier van ontwerpen. Als een man een colbert zoekt, wil hij een jasje met een kraag en twee mouwen. Heeft het dat niet, is het geen colbert. Je kunt spelen met elementen en zo een nieuw beeld creëren, maar je zit dus wel vast aan bepaalde elementen. Voor vrouwen werk ik vanuit de wijze waarop een stof valt. Ik teken nooit op papier wat ik ga maken. Bij herenmode zit je meer vast aan een grafisch ontwerp in 2D. Ik zou het zeker kunnen, maar word er zelf niet blij van. Daarbij draait mijn collectie vooral om jurken.

Toekomstplannen?

Om door te kunnen groeien, is de volgende stap de verhuizing met het atelier. Ik wil meer zichtbaarheid en ga daarom van het pijpenlaatje aan de Oudezijds Voorburgwal naar een pand aan de Overtoom met twee grote etalages. Er is meer ruimte, het heeft meer winkelfunctie en het is laagdrempeliger. Een toegankelijke winkel met betere parkeermogelijkheden en waar ook een ander publiek komt. Verder zou het fijn zijn als ik internationaal meer bekendheid krijg. Ik houd mijn oren en ogen open en als er iets op mijn pad komt wat kansen biedt, zal ik daar zeker wat mee doen. Dat is waar ik in geloof en dat is ook mijn werkwijze. Niet bezig zijn met waar je naartoe wilt en van daaruit verplicht dingen gaan doen. Wellicht is dat een snellere manier om doelen te bereiken, maar ook een weg met heel veel teleurstellingen. Ik doe nu waar ik gelukkig van word en wil mijn werkwijze niet aanpassen, omdat ik hierin geloof!